

יבמות קיא

כי אתא לקמיה דרב יוסף, א"ל:
דחיית הקושי של אבבי על רבה: יש לחלק בין האחיות - חרשות מעיקרא והנכריות - פקחות ואח"כ נתחרשו
 אבל יש להקשות מכאן:

הרי אלו פטורות מן החליצה ומן הייבום, ואם היו נכריות - יכנוסו, ואם רצו להוציא - יוציאו	שתי אחיות פקחות, או שתי אחיות חרשות, או שתי אחיות - אחת פקחת ואחת חרשת	שני אחין חרשין נשואין
	שתי אחיות חרשות	לשני אחין פקחין, או לשני אחין חרשין, או לשני אחין אחד פקח ואחד חרש

היכי דמי? אילימא בפקחים ולבסוף נתחרשו, מי מצי מפקי? והתנן: **נשתטית - לא יוציא, נתחרש הוא או נשתטה - לא יוציא עולמית!** אלא לאו אחרשין מעיקרא, ומדהן חרשין מעיקרא, אינהו נמי חרשות מעיקרא, וקתני: **אם היו נכריות - יכנוסו**, יכנוסו אין, יחלצו לא, הקושי על רבה עומד: תיובתא דרבה! תיובתא.

קטנה וחרשת אין ביאת אחת מהן פוטרת צרתה.

צמצום הדין במשנה: רב אדא בר אהבה לרב חנא חתניה אמרי: הדין תקף רק לנפלה ליה מאחיו פקח, דלא ידעינן אי בקטנה ניחא ליה - דאתיא לכלל דיעה אי בחרשת ניחא ליה - דגדולה היא ובת ביאה היא, אבל נפלה מאחיו חרש, ודאי בחרשת ניחא ליה, דבת ביאה היא ובת מיניה היא; דעת נגדית: רב נחמן: אפילו נפלה ליה מאחיו חרש נמי מספקא ליה. כ.

כיצד תקנתן? אמר רב חסדא אמר רב: כונס החרשת ומוציאה בגט (משום איסור לא יבנה שיחול לאחר החליצה) וקטנה תמתין עד שתגדיל ותחלוץ (אסור לייבם כי כבר ייבם את החרשת).
 דיוק מדבריו: אמר רב חסדא, ש"מ קסבר רב:

	קטנה קנויה ואינה קנויה (ספק אם קנויה לגמרי או לא קנויה בכלל)	חרשת קנויה ומשווירת (קנויה במקצת)	
דברי רב	וקטנה תמתין עד שתגדיל ותחלוץ	כונס החרשת ומוציאה בגט	
אם עולה על דעתך:	קטנה קנויה ומשווירת	חרשת קנויה ואינה קנויה	
לא מסתדר כי:	קושי : וכי תימא, קטנה אמאי תמתין עד שתגדיל ותחלוץ? תתחתן איתו <div style="margin-left: 40px;"> אי קנויה היא – אי לאו קנויה היא - הא קנויה היא, נוכריתא בעלמא היא תירוץ: אם כן, חרשת במה תיפוק </div>	חרשת אמאי כונס ומוציאה בגט? תתחתן איתו ממה נפשך? אי קנויה היא – ואי לאו קנויה היא - הא נכרית בעלמא היא	

חיזוק רב ששת לדברי רב: דתניא:

	חרשת יוצאה בגט, (אחות זקוקתו) וקטנה תמתין עד שתגדיל ותחלוץ (אחות אשה מדרבנן)	מת בעלה של קטנה	שתי אחיות יתומות קטנה וחרשת	שני אחין
ואם בא על החרשת נותן לה גט והותרה	קטנה יוצאה בגט (אחות זקוקתו) – אם אינה קנויה וחרשת אסורה לעולם (אחות אשה ואי אפשר לחלוץ)	מת בעלה של חרשת		

אלא אי אמרת חרשת קנויה ואינה קנויה, קטנה קנויה ומשווירת, כי בא על חרשת אמאי נותן גט והותרה? הויה ליה ביאה פסולה, וביאה פסולה לא פטרה!

אי אמרת בשלמא חרשת קנויה ומשווירת, קטנה קנויה ואינה קנויה, משום הכי דכי בא על החרשת נותן לה גט והותרה, דאמרת ממה נפשך?

אי קטנה קנויה היא – אי לאו קנויה - שפיר מיבם
 הא נפקא משום אחות אשה

דחייה: הא מני? רבי נחמיה היא, דאמר: ביאה פסולה פוטרת מחליצה.
קושי על הדחייה: אי רבי נחמיה, אימא סיפא:

מי שהיה נשוי	שתי יתומות קטנה וחרשת	ומת	בא יבם על הקטנה וחזר ובא על החרשת, או שבא אחיו על החרשת	נאסרו שתיהן עליו כיצד תקנתן? חרשת יוצאת בגט, וקטנה תמתין עד שתגדיל ותחלוץ
---------------------	------------------------------	------------	--	--

אלא אי אמרת רבי נחמיה,
הא אמר: ביאה פסולה פטרה!

אי אמרת בשלמא חרשת קנויה ומשויירת,
קטנה קנויה ואינה קנויה, ורבנן היא,
משום הכי תמתין עד שתגדיל ותחלוץ,
דדלמא קדים ובעיל חרשת ברישא,
והויא ליה ביאה דקטנה ביאה פסולה;

חיזוק לדחייה: אמר רב אשי: מרישא נמי שמע מינה דרבנן היא, דקתני: **אם בא על החרשת - נותן לה גט**

והותרה, ולא קתני: אם בא על הקטנה - נותן לה גט והותרה.

דחיית החיזוק: אי משום הא לא איריא, חרשת דלית לה תקנתא דהיתירא - קתני תקנתא דאיסורא, קטנה דאית לה תקנתא דהיתירא - לא תני תקנתא דאיסורא.